

brugeren undersøgt varen, vil det imidlertid kunne give sælger grundlag for at antage, at forbrugeren er bekendt med eventuelle synlige mangler, hvilket kan begrænse sælgers oplysningspligt.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 53-54.

5.2.2. Forbrugerkøbsdirektivet

Mangelsdefinitionen i direktivets artikel 2

Forbrugerkøbsdirektivets mangelsbegreb er formuleret i artikel 2.

Efter artikel 2, stk. 1, har sælgeren pligt til at levere forbrugeren en vare, der er i overensstemmelse med købsaftalen.

Kravet om kontraktmæssighed suppleres i artikel 2, stk. 2, af en formodningsregel, hvorefter varen formodes at være i overensstemmelse med købsaftalen, hvis den lever op til visse nærmere angivne krav.

- Varen formodes at være kontraktmæssig, hvis den
- er i overensstemmelse med sælgerens beskrivelse af den og har den beskaffenhed, der svarer til en vareprøve eller model, som sælgeren har forelagt forbrugeren
 - er egnet til et særligt formål, som forbrugeren ønsker, den skal anvendes til, når han har gjort sælgeren bekendt hermed på tidspunktet for aftalens indgåelse, og sælgeren har accepteret dette
 - er egnet til det formål, som varer af samme type sædvanligvis anvendes til
 - har den beskaffenhed og brugbarhed, der er sædvanlig for varer af samme type, og som forbrugeren med rimelighed kunne forvente under hensyntagen til varens art og i givet fald de oplysninger om varens konkrete egenskaber, der er afgivet offentligt om varen af sælgeren, producenten eller dennes repræsentant, navnlig i reklamer eller gennem mærkning.

Det fremgår af præambelens pkt. 8, at elementerne i formodningsreglen er kumulative. Alle elementer skal således som udgangspunkt være opfyldt for, at en vare formodes at være kontraktmæssig.

Det vil ikke som følge af formodningsreglen i artikel 2, stk. 2, være nødvendigt at ændre købelovens udgangspunkt om, at forbrugeren har bevisbyrden for, at salgsgenstanden lider af en mangel.

Efter direktivets artikel 2, stk. 3, er der ikke tale om manglende kontraktmæssighed, hvis forbrugeren på det tidspunkt, da aftalen blev indgået, havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt med den manglende overensstemmelse. Det samme gælder, hvis den manglende overensstemmelse skyldes materialer leveret af forbrugeren.

I vurderingen af spørgsmålet om kontraktmæssighed indgår, om varen har den beskaffenhed og brugbarhed, forbrugeren med rimelighed kan forvente, bl.a. under hensyn til eventuelle oplysninger om varens konkrete egenskaber, der er afgivet offentligt af sælgeren, producenten eller dennes repræsentant, navnlig i reklamer eller gennem mærkning. Efter artikel 2, stk. 4, skal sælgeren imidlertid ikke være bundet af sådanne oplysninger, hvis han godtgør, at

- han ikke havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne have haft kendskab til den pågældende oplysning
- den fejlagtige oplysning var rettet ved indgåelsen af købsaftalen
- den fejlagtige oplysning ikke kan antages at have haft betydning for forbrugeren beslutning om at købe varen.

Sælgers forbehold

Efter direktivets mangelsbegreb skal sælgeren levere en vare, der er i overensstemmelse med aftalen, jf. artikel 2, stk. 1. Bestemmelsen indebærer, at parterne har aftalefrihed, jf. også præambelens pkt. 8, hvor det anføres, at formodningsreglen i artikel 2, stk. 2, ikke indskrænker princippet om aftalefrihed.

Efter direktivets artikel 7, stk. 1, skal der imidlertid i national lovgivning være regler om, at forbrugeren ikke er bundet af aftaler og aftalevilkår, der direkte eller indirekte ophæver eller begrænser de rettigheder, der følger af direktivet. Det fremgår af præambelens pkt. 22, at dette princip også gælder for klausuler, ifølge hvilke forbrugeren formodes at være bekendt med enhver manglende overensstemmelse med købsaftalen på tidspunktet for dennes indgåelse.

Arbejdsgruppen anfører i betænkningen (side 57), at direktivet ikke udtrykkeligt regulerer sælgers mulighed for at tage forbehold vedrørende salgsgenstanden, men sammenholdes artikel 7, stk. 1, med den nævnte præambeltekst, må det efter arbejdsgruppens opfattelse formentlig indebære, at sælger efter direktivet som hovedregel ikke har mulighed for at tage generelle forbehold vedrørende salgsgenstanden.

Spørgsmålet om konkrete forbehold fra sælgers side reguleres heller ikke direkte i direktivet.

Efter direktivets artikel 2, stk. 3, er der ikke tale om manglende kontraktmæssighed, hvis forbrugeren ved aftalens indgåelse havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt med den manglende overensstemmelse.

Den ovenfor nævnte præambeltekst omtaler klausuler vedrørende forbrugeren kendskab til »enhver manglende overensstemmelse«.